

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrrec, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça del Mercat, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon i Fax: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTORA: Assumpció Maresma.
CAP DE REDACCIÓ: Joan Vila i Triadú.
REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Miquel Alberola, Vicent Lafora, Joan Morales, Ignasi Pellicer, Jordi Sebastià, Rafa Gil (Fotògraf) i Lola Carrasco (Secretària de redacció).

REDACCIÓ DE BARCELONA: Oriol Malló, Pere Martí, Eduard Voltas i Mercè Montoliu (Secretària de redacció).

REDACCIÓ DE PALMA: Miquel Payeras.
CORRESPONSALS: Francesc Robert (Andorra), Pere Codonyan (Perpinyà).

RÚBRIQUES: Jordi Balló, Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Vicent Patal, J. J. Pérez Benlloch, Ferran Torrent.

COL·LABORADORS: E. Aguilera, J. Alandes, S. Alcalà, A. Alfaro, F. M. Anton, L. Bonada, F. Bueno, F. de P. Burguera, X. Bussé, J. A. Benach, F. Caballero, R. de la Calle, A. Castel, E. T. Climent, J. Comellas, A. Cort, S. Curella, M. Domínguez, X. Duran, M. Ferrando, L. Ferri, V. Franch, X. Fuster, C. Gàmez, J. L. Guarnier, D. P. Grau, A. Guasch, J. M. Jativa, J. M. Lloró, J. Mari, X. Mínguez, J. F. Mira, J. Morell, J. M. Oleaque, M. Ollé, T. Picazo, M. Porta Perales, P. Quintana, A. Reig, J. Reus, M. Serra, J. L. Sirera, M. Soler, M. Vicent, E. Vizcarra.

COL·LABORADORS GRÀFICS: S. Llosa, D. Orrit i C. Puértolas.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia), Rosa Serrano (Documentació).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Franal, Associats. València, Tel. (96) 351 05 80. Barcelona, Tel. (93) 451 03 75. Mallorca, Tel. (971) 72 07 63.

SUBSCRIPCIONS: Xelo Tortosa.

PRODUCCIÓ: Josep Agustí i Jem Cabanes (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Rosanna Puchades (Textos).

DISSENY DE PORTADA I GRÀFICS: Víctor Navarro.

TRACTAMENT ELECTRÒNIC D'IMATGES: Eina Edicions, SL.

FOTOMECÀNICA: Añón.

IMPRESSIÓ: Rivadencyra, SA.

DIPÒSIT LEGAL: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació pot ser reprodueïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

El bastió expugnat i la Generalitat provisional

A propòsit del primer aniversari de la mort de Joan Fuster, i potser per a suplir certes iniciatives promeses com la rumbosa Fundació Joan Fuster, alguns —¿són només això: *alguns*?— representants de la Generalitat valenciana, secundats per alguns altres representants de la Universitat de València, han donat curs a una operació que, si hem de fer cas als impulsors, posarà el punt i final al conflicte lingüístic del País Valencià.

Es tractaria d'adaptar el nom de la llengua en l'Institut de Filologia Valenciana al del text estatutari. Com a contrapartida, la institució seria vestida econòmicament i investida, per aquests *alguns* que actuen oficinosos, amb la capacitat normativitzadora. En fred, el propòsit és atractiu: la pau a canvi d'un eufemisme, o, ben mirat, un sinònim. En càlid, la lectura és una altra: la Universitat i la Generalitat fan un homenatge als qui van posar les bombes a Joan Fuster i Manuel Sanchis Guarnier —¿o és que van ser destinataris de la deflagració i la metralla per alguna altra cosa que dir i mantenir que el *valencià* és català?—. I en un estat de temperatura intermedi, i no sense benevolència, podríem concloure que han concordat aplicar l'eutanàsia al malalt quan anava millorant la seua salut.

En una societat on els noms han quallat tanta sang seria molt fàcil polsar els ressorts que la posen en ebullició, amb la demagògia oportuna, com ja s'han apresat a fer, de manera individual i oral, els *fans* de la maniobra. Quan la defensa dels interessos generals —la llengua— es confonen amb la dels particulars —la nòmina, el trienni— la desconfiança hauria de ser radical, i la repugnància total. Sobretot quan aquests *alguns* confonen —ja ho van confondre en el moment de redactar l'Estatut de Benicàssim— la pau amb el silenci de *Las Provincias*. El mòbil, per tant, és el de sempre: fer callar *Las Provincias*. I el negoci de *Las Provincias* és justament el contrari: vociferar. Continuar la guerra de sempre —de fet podria ser perfec-

tament la continuació de la guerra civil del 36— sobre distints escenaris, facen referència a la nomenclatura d'un territori, al color d'una bandera, a la identitat d'una llengua o a l'arquitectura d'un teatre restaurat.

La Generalitat i el PSPV-PSOE han disposat d'oportunitats magnífiques per a cancel·lar la polèmica des de la seua propagació interessada i partidista. És evident que una opció nacionalista en conflicte, en un determinat moment, beneficiava l'hegemonia d'un PSOE al marge de la qüestió. El govern de la Generalitat —provisional, tot s'ha de dir després dels resultats del

6-J—, sempre ha optat per deixar podrir la situació al·legant que qualsevol clarificació al respecte seria contestada històricament. Si alguna cosa ha quedat clara en aquests deu anys d'Estatut és que la transigència dels intransigents ha vingut més pel cantó de la desmobilització general que no pel terreny cedit en èpoques de majoria absoluta blindada pel partit que tripula la màxima institució valenciana. Avui un PSPV-PSOE a la baixa, inexplicablement, fa la competència al PP en un terreny que no li proporciona ni un sol vot i intenta involucrar la Universitat en una maniobra oculta que hipoteca un bastió que es creia inexpugnable: el nom de la llengua. I segurament en una cosa tenen raó: en el principi de punt i final, però no del conflicte sinó de la llengua. Bufen vents de resignificació.

